

KAHVE

Bahar mevsiminin başlarıydı. Yağmurlu bir gündü. Dış kapıyı hızla kapatarak içeri girdi. Şemsiyesinden su damlacıkları akıyordu. Saçları ıslaktı ve yağmur kokuyordu.

-Aman Allah'ım! Çok acıkmış olmalısın Kahve.

Topuklu botlarını çıkarıp kenara gelişi güzel fırlattı. Aceleci adımlarla mutfığa gitti ve kısa bir süre içinde elinde mama kabı ile geri döndü. Eğildi ve kabı önüne koydu. Başını okşamaya başladı.

Islak paltosu hala üzerindeydi. Fakat o bunu umursamıyor gibiydi. Yemeğimi yerken bir yandan da onu izliyordum. Yüzünde kocaman bir gülümseme ile bana bakıyordu. Aynı o günkü gibi...

Yine yağmurlu bir gündü. Küçük bir kutunun içerisinde görünmezdim. İnsanlar telaş içinde koşturuyor, yağmurdan kaçıyorlardı. Gökyüzü duman rengini almış, solgun bir renge bürünmüştü.

Kocaman, sıcak gülümsemesi ile bana bakan o genç kadın ile göz göze geldik. İkimizin de aşırı soğuk havadan dolayı üşüdüğü çok belli oluyordu. İşte o gün beni evine aldı. Bu yüzden ben onun kedisiyim.

Karanlık odayı aydınlatan televizyonun ışığı, yüzümüze vuruyordu. Koltukta uzanıyorduk ve üzerimizde battaniye vardı. O, yorgun ve dalgın görünüyordu. Her gün evden erkenden çıkıp akşam eve geri geliyordu. Nereye gidiyordu acaba? Son birkaç gündür dinlenmeden bilgisayarının başına geçiyor, üzerindeki tuşlara tıklıyordu. Uykulayana kadar yaptığı işe devam ediyordu. Onu bazen anlayamıyorum. Uykun geldiğinde uyuman gerekir değil mi, neden uyumuyordu ki?

Bilgisayarın başından kalktıktan sonra kaşlarını çattı ve ciddi bir vaziyette televizyona baktı. Kumandaya uzandı, televizyonun sesini açtı. Duyduğu haber:

“Çin'in Vuhan kentinde ortaya çıkan Korona virüs, Türkiye'ye de sıçradı. Sağlık Bakanı, Türkiye'de ilk Korona virüs vakasının tespit edildiğini duyurdu.”

Karşısında dudaklarını ısırdı. Ah, bu çok kötü! Derin bir nefes alıp devam etti:

“Umarım hayatımızı büyük ölçüde etkilemez. Başımı okşayarak, endişelenme Kahve bunu da atlatacağız” dedi.

-Miyav!

Uzandığım yerden onu izliyordum. Aynanın karşısında hazırlanıyordu. Bir yandan da telefonu ile konuşuyordu. Sürekli dışarı niye çıkıyordu ki? Bir işte çalışıyordu sanırım. Onun gitmesi ve benim evde yalnız kalmam üzücü olsa da ben, onun sabah evden çıkmadan önceki halini seviyorum. Sabahın sessiz durgunluğunun aksine o hep neşeli ve canlı oluyordu.

Telefonda annesiyle konuşurken ona:

“Merak etme anne, ben iyiyim. Fakat siz çok dikkatli olun olur mu? Virüsün en çok 50 yaş üstünü etkilediği söyleniyor. İşleri bırakıp şehir dışına yanınıza da gelemiyorum, tedbiri elden bırakmayın.” dedi kızı.

Ve siyah saçlarını düzgünce taradı. Çok sevdiğim parfümünü sıkmaya başladığında ona süründüm ve miyavladım. Yüzüne beyaz bir bez takıyordu. O biraz... Tuhaf görünüyordu.

Galiba şu maskelere alışamayacağım. Beyaz bezi indirdi ve bana gülümsedi. “Ben yokken uslu dur Kahve” dedi ve sonrasında kahkaha atmaya başladı. Bana neden öyle bakıyorsun, maske ile gerçekten o kadar tuhaf mı görünüyorum? diye sordu.

-Miyav.

Ne yazık ki yapabileceğim bir şey yok, insanlar bir süreliğine dışarı artık böyle çıkmak zorunda. Senin de buna alışman gerekecek Kahve diyerek başımı okşadı. Sonra da elini sallayarak evden çıktı.

Onun dış kapıyı açması ile sabah yağmuruyla ıslanmış çimlerin kokusunu evin içinde hissettim. Oturma odasına patilerimin sadece uç kısımlarına basarak yürüdüm. Koltuğun üzerine çıktım ve pencereden dışarıyı izlemeye başladım. İnsanların çoğunluğu o bez parçasından takıyordu ve birbirinden uzak yürümeye çalışıyorlardı. Herkes gerçekten çok tuhaftı. Neden birdenbire böyle davranmaya başlamışlardı ki? Bazen insanları anlamak gerçekten çok zor oluyordu.

Aradan birkaç ay geçmişti. O televizyondaki haberleri asla kaçırmıyordu. Aldığı her yeni haber ile yüzündeki gülümsemesini ve neşesini kaybediyordu. Onu böyle görmeye dayanamıyordum.

Kapı açıldı, ayakkabılarını çıkardı ve odaya girdi, kendini koltuğa bıraktı. Üzgündü. Yanına gidip kucağına yattım. Birkaç dakika sessiz bir şekilde yalnızca başımı okşadı. Onun düşüncelerini, zihninden geçenleri okumak isterdim. Sonunda odada yankılanan coşkulu sesini duyunca heyecanlandım.

Kahve, sence ne yapmalıyım? Vakalar ve ölümler artıyor. Şirkette Kovid testi pozitif çıkan insanlar var. Yutkundu ve derin bir nefes aldı. En yakın arkadaşının bu virüsten dolayı öldüğünü söyleyerek benimle acısını paylaşmak istedi sanki.

Gözleri dolmuştu. Yüzünde buruk, hüzünlü bir gülümseme vardı. Gerçekten çok üzgündü. “Dayanmaktan başka seçeneğim yok, değil mi Kahve?” dedi.

Mutlu olduğu zamanlarda o tatlı ve sevecen gülümsemesini hiçbir zaman kaybetmeyen ev sahibim, üzüldüğünde de ağlayabilmeliydi. Keşke bunu ona söyleyebilseydim. Ben yine de onun üzüntüsüne ortak olmak istedim. Yüzüme üzgün bir ifade verip hüzünlü bir ses çıkararak:

- Miyav, miyav, miyav... diye ona seslendim.

Hava, rengini karanlık tonlara bırakmıştı. O, mutfakta yemek hazırlıyordu. Onun yaptığı yemekler her zaman çok güzel görünüyordu. Ama benim yiyebileceğim yemekler olmadığını söyler, bana vermezdi. Bu zalimce idi.

Kulağı da sesi açık olan televizyondaydı.

Spiker son dakika haberlerinde Korona virüs vakalarının arttığını, karantina ve sokağa çıkma yasağının ilan edileceğini söylüyordu.

O, televizyondaki haber üzerine; “Böyle olacağı belliydi.” diye söylendi. Yanındaki telefonu eline aldı ve birkaç tuşa tıkladı ve konuşmaya başladı:

-Alo anne, nasılsın?

-Ben de iyiyim. Haberleri duydunuz mu? Sokağa çıkma yasağı ilan edilecekmiş...”

-Kaşları çatıldı. “Senin sesin neden tuhaf geliyor? Sesin değişmiş... Grip misin?” diye annesine sordu.

Annesinin ve babasının rahatsızlandığını öğrenince endişelendi. Telefonu kapattı ve elini mutfağın tezgâhına dayadı. Her ne kadar yüzünü saklamaya çalışsa da gözünden damlayan gözyaşını görebiliyordum. O zaman şunu öğrendim: Aile arkadaştan daha önce geliyordu. Annesi ve babasının sadece grip olması onu çok üzmüştü. Hızlıca gözyaşını sildi ve yemek hazırlamaya devam etti.

Aslında ben, bundan sonraki süreçte onun evde kalmasından mutluluk duymuştum. O da benim ailemdi. Dışarıya sadece market alışverişi için çıkan ev sahibim, mutlu değildi. Önceden şarkı mırıldanarak veya benimle sohbet ederek hazırladığı kahvaltıyı artık daha durgun ve halsiz bir şekilde hazırlıyordu. Sürekli televizyonda haberleri izliyordu. Birlikte keyifle izlediğimiz dizileri artık açmıyordu. Sanki bu süreç ona iyi gelmemişti.

Dışarı alışverişten döndü. Elindeki poşetleri mutfığa bıraktı. Ağızındaki beyaz bezi çöpe atıp banyoya elini yıkamaya gitti. Masanın üzerindeki telefonu çalmaya başladı. Koşar adımlarla gelip hızlıca telefona cevap verdi.

Hastanedeki doktor, annesi ve babasının virüse yakalandığını heber vermişti. Çok üzülmüştü. Dünya sanki başına yıkılmıştı. Ağladı, ağladı...

Şehirlerarası seyahat yasağından dolayı onların yanlarında olamıyorum, onlara destek çıkamıyorum. Tek beklentim, umudum, telefonda gelecek bir ses... Neden böyle olmak zorundaydı ki? Allah'ım, yardım et!

Çaresizliğini tüylerimin her telinde hissettim. Hıçkırıkları benliğimin her köşesine işlemişti. Çok üzgündü. Bir şeyler yapamıyordum onun için. Biz kediler ağlamayı pek beceremezdik. Sadece gözlerimiz dolardı. Bu galiba içgüdüsel bir şeydi. O da bunu hissetti ve birlikte ağlayarak üzüntümüzü paylaştık.

Havanın kararması ile etrafımızdaki uzun karanlık gölgeler, tamamen sarmıştı bizi. Hiç yerimizden kalkmamış, saatlerce camdan dışarıyı izlemiştik. Ve sabah olmuştu.

Aradan birkaç hafta geçmişti ve onun bu zaman içerisinde tek yaptığı şey telefonunun başında beklemektir. Artık daha az yemek yiyordu. Zayıflamıştı. Vaka ve ölüm haberleri gördükçe daha da üzülen, umudunu kaybediyordu. Günlük aktivitelerinin neredeyse hiçbirini yapmıyor, alışveriş için bile dışarıya nadiren çıkıyordu. Gözaltılarında morluklar oluşmaya başlamıştı. O neşeli ve sevecen çıkan ses tonu çoktan kulaklarımdan silinmişti.

Yanına gittim ve oturdum. Beni fark etmiş, başımı okşamıştı. Ama beni her zaman okşadığı eli, acınacak derecede güçsüzdü. Bana tebessüm etmiyordu artık. Telefonun çalması ile uzanıp usulca cevapladı.

-Alo?

İyi haberdi sanırım. Uzunca karşı tarafı dinledi. Birdenbire ayağa kalktı ve heyecanın verdiği mutlulukla bir çığlık attı. “Şükürler olsun Allah'ım” dedi. Onun gamzeli yanaklarındaki tebessümü yeniden gördüm. Ve beni kucağına alıp havaya fırlattı. Ne güzel hareketlerdi bunlar. Evimize mutluluk gelmişti.

... Ben geldim, Kahve! Yanına gittim ve ona sürtündüm. Kıkırdadı ve eğilip başımı okşamaya başladı. Evimizin içini sevinç kaplamıştı. O, dizilerini izliyor, kahkahalar atıyordu. Eski günlerimiz geri gelmişti galiba. Ben de kendimce ufak yenilikler yapmışım. Evin yanındaki parkta birkaç kedi arkadaşımın yanına gidiyordum. Yaşamak ne güzeldi...

Aradan bir yıl geçmişti. Anne ve babası iyileşmişti. O, maddi ve manevi olarak hep onların yanındaydı. Gerçekten aile bağları çok güçlüydü. Artık vaka ve ölüm sayıları azalmış, yeni bir aşı da bulunmuştu. Pandemi süreci onu hala etkilese de o, bununla yaşamayı öğrenmişti ve şunu anlamıştı:

“İnsanın gerçek dostları öncelikle ailesiydi ve insan, karşısına çıkan engeller ve zor durumlar karşısında birlikte hareket edince bunun üstesinden gelebiliyordu. Asıl önemli olan

da bu süreçte biraz da maneviyattı galiba. İnsan çaresiz kalınca yaratıcıya sığınmayı başarabilmeliydi.”

Sude İÇİN
Öğrenci